

שמלאך המוות יתבטל לנצח. כִּד אֲתֶקֶם מִשְׁבְּנָא עַל יְדֵא דְמֹשֶׁה
 ואומר כי כשהועמד המשכן ע"י משה רבינו ע"ה, כִּדִּין אֲתִפְרֹשֶׁת הִילָא
 דִּיִּצְר הָרַע אִז נבדל ונחלש כוחו של היצר הרע, וְאֲתִפְפִּיא, וְלֹא הָוָה
 יְכִיל לְשַׁלְטָאָהּ ונכפף ונכנע ולא היה יכול לשלוט. בְּהָהִיא שַׁעְתָּא,
 אֲתִפְרֹשׁ סְמָא"ל [קז], תִּקִּיפָא רֹגְזָא דְשְׁמָאֵלָא ובאותה נבדל
 הס"מ המעורר את כח הרוגז מצד שמאל, מֵעַל הַתּוֹקְפָא דְהוּיָא בִישָׂא
 ונפרד הס"מ מעל חוזק של הנחש הרע שהיא בחינת הנקבה שלו (רמ"ק), וְלֹא יְכִיל
 לְשַׁלְטָא עַל עֲלָמָא ולא יכל לשלוט על העולם, וְלֹא יְכִיל
 לְאֲתִחְבְּרָא בִיהּ בְּבַר נָשׁ, וְלִמְסִי לֵיהּ ולא יכל להתחבר עם
 האדם וגרום לו לחטוא ואח"כ להשטיץ עליו.

רבי יהודה סובר שגם אהלו של משה אינו יכול להיות באותו מקום בגלל יצר
 הרע

רְבִי יְהוּדָה חולק וסובר שלא רק שהס"מ בעולם או המשכן אינו יכול להיות בעולם
 אלא גם אוהלו של משה אין יכול להיות באותו מקום (רמ"ק), ועל זה פתח רבי
 יהודה וְאָמַר, כִּד עֲבָדוּ יִשְׂרָאֵל יַת עֲגֹלָא כשעשו ישראל את העגל,

אור הרשב"י

[קז] אין מזכירים את שמו כי בהזכרת שמו
 מחזקים אותו, אלא מכנים אותו "הסמך מס".

שולט הפירוד כי אותו חלק שהמיתה אחוזה
 בו, לא יתפשט בו סוד הרוח הקדוש העליון
 (רמ"ק).

הלימוד היומי

שלמה בן משה ואסתר – זווג הגון וכל הישועות

מִה כְּתִיב ראה מה כתוב בשמות (לג) **וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֹהֶל וְנָטָה לּוֹ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה. מֵאֵי טַעַמָּא** ומבאר מה הטעם שמשה נטה את אוהלו מחוץ למחנה, **בְּגִין דְּחָמָא יִצַר הָרַע דְּהָוָה אָזִיל בִּינֵיהוּ** ואומר לפי שראה את יצר הרע שבגלל חטא העגל היה הולך בין עם ישראל. **אָמַר מֹשֶׁה, סְטָרָא דְקְדוּשָׁה לָא תִשְׂרִי בְּגוֹ סְטָרָא דְמִסְאָבָא** צד קדושה לא תחול בתוך צד הטומאה המהלכת בין ישראל. **רַבִּי אֱלֻעָזָר אָמַר** אין הטעם כרבי יהודה, אלא הטעם שמשה סילק את אוהלו מתוך בני ישראל, כי ישראל היו נזופים מחמת החטא, **כָּל זְמַנָּא דְסְטָרָא דְקְדוּשָׁה שְׁלֵטָא** וכל זמן שצד הקדושה היה שולט, **סְטָרָא מִסְאָבָא לָא יְכִיל לְשִׁלְטָא** אז צד הטומאה לא יכול לשלוט, **וְאֵתְכַפֵּיָא קַמֵּיהּ** ונכפף ונכנע לפני הקדושה. **וְעַל דָּא תְּנִינָן** ועל ענין זה למדנו במסכת מגילה (ו:), **כָּל זְמַנָּא דִירוּשָׁלַיִם תְּהִיָּה מְלֵאָה, צוּר תִּיבָא יְהֵא חֲרָבָה** [קח] שכל זמן שירושלים

אור הרשב"י

בטל מהמציאות, ורק שהפגם הוא בהמילוי, וזהו ענין צור וירושלים, כי עיר ירושלים מקבלת חיותה ושפעה מאותיות ירושלים, וכנגדה צור מקבלת חיותה מאותיות צור, וגוף אותיות ירושלים וצור קיימים הם עד עתה, דהרי עדיין לא נתבטלה צור לגמרי, רק ברית כרותה לירושלים וצור כשזה קם זה נופל, והיינו שזו מתמלאת וזו מתרוקנת, וזהו המכוון במאמרם לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים, והבן.

[קח] מה שאמרו רז"ל לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים שנאמר (יחזקאל כו, ב) אמלאה החרבה, הענין הוא כי שם כל דבר הוא צינורות החיות של אותו דבר כנודע, וכאשר כח הנברא הוא מתרבה, הוא על ידי שאותיותיו מתמלאים ויש לו צינורות הרבה ושפע רב, ובהתמעט כח הנברא הוא על ידי שנתרוקן כי נפגם ונחסר מילואיו, אבל לא יצויר שבא פגם באות משמו עצמו, דאז היה הנברא ההוא

הלימוד היומי

שלמה בן משה ואסתר – זווג הגון וכל הישועות

שהיא סמל הקדושה תהיה מלאה בקדושתה אז צור שהיא רומי המרמזת על כח הטומאה תהיה חרבה מטומאתה ולהיפך אם ח"ו העוונות מתרבים.

שואל, למה הוצרכה התורה לכתוב הפסוק ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפול מעל הגמל

פְּתַח רבי אלעזר **וְאָמַר**, (בראשית כד) **וַתֹּאמֶר אֶל הָעֶבֶד מִי הָאִישׁ הַלֵּזָה הַהוֹלֵךְ בַּשָּׂדֶה לְקַרְאֵתֵינוּ וַיֹּאמֶר**

אור הרשב"י

מהמילואים הם יו"י מספרם כ"ו מספר הוי"ה ב"ה, הרי שהחוטא נותן כח לקליפה במה שנותן נשמה שלו לתוכה, וגם ממשיך שם על ידי הטאים השראת שכינה והתלבשותה תוך הקליפה בסוד ומלכותו בכל משלה, הוא הענין במשל, שהמלך עצמו הולך לאותן המקומות שבנו הולך, ולא עוד אלא שמקדים את עצמו ללכת תחלה לשם, והנך רואה בענין שכך הוא שאותיות יו"י שהוא מספר הוי"ה ב"ה הוא תחלה קודם לאותיות נפש, ממילא הענין כך הוא, שבהיות האדם חוטא פעם א' הוא מתקרב אל השקר דהיינו הקליפה, ובהיותו חוטא פעם ב' אז מביא מילואם לשקר, והיה חשש שאם תיכף יכנס נשמתו לשם שוב לא יהיה לה תקומה, לכן מיד בפעם שנית נמשך לשם יו"י דהיינו מלכותו בכל משלה, ובחטאו פעם ג' נכנס נפשו לשם, והבן (ערכי נחל במדבר שלח – דרוש ב),

ובהיות כן נבין ונשכיל כי החוטא שמתיש כח הקדושה ומוסיף כח בקליפה, היינו שגורם שיתרוקנו השמות הקדושים ממילואם, וגורם שאותיות שמות של הקליפה יתמלאו ובוה נתוסף כחם ח"ו, וכך הוא הענין בפרטי כל עבירה ועבירה שתמלא כח הקליפה ההוא השייך לאותה עבירה, וענין זה יש בו דברים נפלאים למשכיל ומשגיח בכל הפרטים, שימצא בענין זה דברים עמוקים,

ואולם בדרך הכלל הקדושה נקרא אמת שהוא חותמו של הקדוש ברוך הוא, וכולל כל הכ"ב אותיות כידוע, וכלל הקליפה שמו שקר, נמצא כשהחוטא נותן כח בקליפה מתמלאים אותיות שקר, ועכשיו נראה במה נתמלאו, והנה אותיות שקר נתמלאים שי"ן קו"ף רי"ש, נמצא סוף ג' אותיות אלו הם נפש, הרי שהחוטא נותן חיות ונפש להקליפה, ומהיכן הוא לוקח נפש ליתן לתוך הקליפה אין זה כי אם נפש של עצמו שמסרה ודחאה להקליפה, ואותיות אמצעים

הלימוד היומי

שלמה בן משה ואסתר – זווג הגון וכל הישועות

הַעֲבֹד וְגו'. מִה כְּתִיב לְעִילָא נִתְבוּנָן וְנִרְאָה מִה כְּתוּב לְמַעְלָה קוּדְם פְּסוּק זֶה, וְכך כְּתוּב, וַתִּשָּׂא רַבֶּקָה אֶת עֵינֶיהָ וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק וַתִּפּוֹל מֵעַל הַגְּמֹל. הָאִי קָרָא אַמַּאי אֲצִטְרִיךְ לְמַכְתָּב בְּאוֹרֵייתָא זֶה הַפְּסוּק יֵשׁ לַעֲיִין לְמָה הוּצַרְכָּה הַתּוֹרָה לְכוּתְבוּ, מִה לִּימוּד יֵשׁ בּוֹ. וְתוּ, וְכִי בְּגִין דְּחֻמַּת שְׁפִירוּ דִּיִּצְחָק (מַאי טַעְמָא) אַתְרַפִּינַת מִגְּמֹלָא וְעוֹד יֵשׁ לַעֲיִין מִה גַרְם לְרַבֶּקָה לְפוֹל מֵעַל הַגְּמֹל, וְכִי בַגְּלַל שְׂרַתָּה רַבֶּקָה אֶת יוֹפִיו שֶׁל יִצְחָק הִיא נִשְׁמַטָּה מֵעַל הַגְּמֹל, הִיתְכֵן שְׂרַבֶּקָה אִימְנו ע"ה הַקְּדוּשָׁה תִּתְפַּעַל מִיּוֹפֵי חֵיצוֹנֵי.

אֶלָּא, הָאִי קָרָא רְזָא אִיהוּ אֵלָּא זֶה הַפְּסוּק סוּד הוּא וְאִינוּ כְּפִשּׁוּטוֹ. תָּא תְּחִי, (וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק מִנָּא יְדַעַת דְּאִיהוּ יִצְחָק, אֶלָּא וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק חֻמַּת בְּהִיא שְׁעָתָא מָה דְּלָא יְדַעַת) תָּא תְּחִי בְּשַׁעְתָּא דְּמִטָּאת רַבֶּקָה לְגַבֵּי דִּיִּצְחָק בָּא וְרָאָה כִּי בִשְׁעָה שֶׁהִגִּיעַ רַבֶּקָה אֶצֶל יִצְחָק, שְׁעָתָא דְּצִלוּתָא דְּמִנְחָה הָוֹת שְׁעָה שֶׁל תְּפִילַת מִנְחָה הִיָּה, וּבִבְהִיּוּא זְמַנָּא דִּינָא אֶתְעַר בְּעֶלְמָא וּבְאוּתוֹ זְמַן הַדִּין הַתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, וְחֻמַּת לִיָּה בְּרוּגְזָא דְּדִינָא קִשְׂיָא וְרָאָתָה אֶת יִצְחָק בַּעַת רוּגוֹ הַדִּין הַקָּשָׁה הַקְּדוּשָׁה, וְחֻמַּת דְּהָא סִיּוּם דְּרוּגְזָא קִשְׂיָא אִיהוּ גְּמֹל לְתַתָּא [טק]

אור הרשב"י

[קט] ובענין נפילת רבקה אימנו מעל הגמל כתב האוהב ישראל שרבקה כשבאה אל יצחק שהוא סוד הדין, ראתה את הדינים שעתידים לבא על ישראל בעת הגלות, וכן ראתה את הגמול והשכר שעתידים לקבל בעולם הבא בעקבות הגלות, אולם לא

הלימוד היומי

שלמה בן משה ואסתר – זווג הגון וכל הישועות